

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **T. G., a. s.**, se sídlem K Cihelnám 699, Plzeň (dříve Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň), zast. Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem, se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 57 A 128/2010 – 56,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 2904 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lukáše Hegnera, advokáta, se sídlem Jiráskovo nám. 816/4, Plzeň.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2010, č. j. DSH/14309/10, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2011, č. j. DSH/3025/11, kterým byla podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), opravena zřejmá nesprávnost, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Magistrátu města Plzně, Odbor registru vozidel a řidičů (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 8. 2010, č. j. MMP/131695/10, a toto usnesení bylo potvrzeno. Usnesením správního orgánu prvního stupně bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o provedení registrace vozidla tovární značky VW Golf, RZ PMP 15 – 98, vedené na základě žádosti žalobkyně podle § 6 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem

vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), neboť žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračovat v řízení.

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žádost žalobkyně je třeba považovat za přihlášku k registraci vozidla ve smyslu § 6 zákona č. 56/2001 Sb., a bylo tak nutno k ní připojit příslušné doklady, mimo jiné protokol o evidenční kontrole jako doklad o tom, že byl uhrazen poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků (dále též „ekologický poplatek“) ve smyslu § 37e zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o odpadech“). Podání žalobkyně nelze považovat toliko za žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel ve smyslu § 12 zákona č. 56/2001 Sb., u které není protokol o evidenční kontrole vyžadován. Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud řízení zastavil za situace, kdy k žádosti nebyl připojen potřebný doklad, a to ani poté, co k tomu byla žalobkyně opakovaně dne 22. 6. 2010 a dne 9. 7. 2010 vyzvána. Na povinnost uhradit poplatek podle § 37e zákona o odpadech pak nemohlo mít žádný vliv, že se v dané věci jednalo o změnu majetkových poměrů v důsledku fúze sloučením žalobkyně se zanikající obchodní společností THORN ELECTRIC a.s., se sídlem Jiráskovo náměstí č. 816/4, Plzeň, která byla původním vlastníkem vozidla, přičemž žalobkyně se jako nástupnická společnost stala jejím univerzálním právním nástupcem. I v důsledku fúze je totiž třeba vozidlo přeregistrovat ve smyslu § 20 odst. 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, v tehdy účinném znění (dále jen „vyhláška č. 243/2001 Sb.“).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 22. 12. 2010, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Uvedla, že u správního orgánu prvního stupně podala žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel, pro kterou však formálně chybně použila tiskopis pro přihlášku k registraci. Namítala, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že správní orgán prvního stupně řízení zastavil podle § 6 zákona č. 56/2001 Sb., když ve skutečnosti bylo řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Napadené rozhodnutí neobsahuje odkaz na žádnou konkrétní právní normu, podle které byla povinna předložit doklad o zaplacení ekologického poplatku, přičemž je přesvědčena, že žádná taková norma ani neexistuje, a správní orgán prvního stupně tak požadoval splnění povinnosti, kterou zákon neukládá. Navíc i pro případ, že by bylo její podání považováno za přihlášku k registraci vozidla (a nikoli žádost o změnu údajů v registru), předložila veškeré doklady vyjmenované v § 6 odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb., a nebyly tak dány podmínky pro zastavení řízení; takový důsledek je možný toliko v případě nezaplacení správního poplatku ve smyslu zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“), o který se zde však nejednalo. Žalobkyně je přesvědčena, že úhrada poplatku podle § 37e zákona o odpadech není podmínkou řízení, nýbrž toliko zákonnou povinností. Setrvala na své odvolací námitce, že v důsledku fúze sloučením ze zákona nabyla vlastnické právo a právo provozovat předmětné vozidlo; její podání tak bylo třeba interpretovat jako žádost o deklaratorní zápis změn údajů v registru, neboť vozidlo nepodléhalo (nové) registraci zatížené poplatkovou povinností.

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 11. 2011, č. j. 57 A 128/2010 – 56, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2010, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2011, jakož i usnesení správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 640 Kč. V odůvodnění rozsudku označil za nesprávné tvrzení žalovaného při jednání, že zastavení řízení je ve své podstatě to samé, jako když dojde k zamítnutí žádosti, neboť pro

pokračování

žalobkyni se vždy jedná o výsledek negativní. Zdůraznil, že zastavení řízení je následkem toho, že pro určitou překážku není možné v řízení pokračovat a dospět k meritornímu rozhodnutí; rozhodnutí o zamítnutí žádosti je naproti tomu negativním rozhodnutím o věci samé. Krajský soud vyložil, že vzhledem k povaze napadeného rozhodnutí se nemohl zabývat žalobními námitkami směřujícími do věci samé, nýbrž toliko oprávněností výroku o zastavení řízení. Neshledal důvodnou námitku, týkající se formulace výroku napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí výslovně poukázal na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a i pokud žalovaný do výroku svého rozhodnutí převzal obsah výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesprávně (což také následně uznal a opravným usnesením ze dne 9. 3. 2011 napravil), činil tak nad rámec zákonem požadovaných náležitostí rozhodnutí a nelze z toho dovozovat, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jakkoli změnil. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak nevyplývá, že by žalovaný zaměnil důvod zastavení řízení, jak byl označen správním orgánem prvního stupně, za jiný.

[5] Krajský soud konstatoval, že správní orgány se v podstatě vůbec nezabývaly důvody, pro které má být neuhrazení poplatku podle § 37e zákona o odpadech považováno za podstatnou vadu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, a neuvedly ani, proč neuhrazení ekologického poplatku brání pokračovat v řízení, tj. proč nebylo vůbec možné o žádosti žalobkyně věcně rozhodnout. Dospěl k závěru, že nezaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech není podstatnou vadou přihlášky, která by bránila pokračovat v řízení. Poukázal na § 45 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu a dále na § 6 odst. 1, 4 a 5 zákona č. 56/2001 Sb. a vyložil, že z těchto ustanovení nevyplývá, že by doklad o zaplacení ekologického poplatku byl náležitostí přihlášky k registraci vozidla. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z tiskopisu přihlášky, který tvoří přílohu 1 vyhlášky č. 243/2001 Sb. Stejně tak samotný § 37e zákona o odpadech nezakotvuje, že by zaplacení ekologického poplatku bylo povinnou náležitostí přihlášky k registraci vozidla a nestanoví ani povinnost přiložit k ní doklad o jeho zaplacení. Krajský soud uzavřel, že správní orgány nebyly oprávněny řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žádost (přihláška) žalobkyně neobsahovala vadu, která by bránila v něm pokračovat.

[6] Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni se žalovaný (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 11. 1. 2012, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že krajský soud věc posoudil právně formalisticky a aplikovaná ustanovení zákona interpretoval nesprávně. Uznal, že zákon č. 56/2001 Sb. žádným způsobem neupravuje problematiku úhrady ekologických poplatků podle § 37e zákona o odpadech, podle stěžovatele se nicméně jedná o poměrně obvyklou legislativní mezeru, která nic nemění na tom, že správní orgán na úseku registru vozidel musí postupovat tak, aby byla povinnost úhrady ekologického poplatku splněna. Pakliže by registraci provedl, aniž by byl ekologický poplatek uhrazen, postupoval by v rozporu se zákonem o odpadech. Pokud by neuhrazení poplatku nemělo bránit registraci vozidla, jak dovodil krajský soud, nemusel by žádný žadatel o registraci poplatek hradit, resp. úhradu by bylo nutno dodatečně vymáhat. Stěžovatel označil za spíše akademickou otázku, zda by nebylo vhodnějším řešením žádost zamítnout podle § 51 odst. 3 správního řádu, tedy pro zjištění skutečnosti (nezaplacení poplatku), která znemožňuje žádosti vyhovět. Pro žalobkyni totiž z podstaty věci nemůže mít význam, zda bude její žádost zamítnuta nebo bude řízení zastaveno, neboť proti oběma formám rozhodnutí se žalobkyně může bránit právní cestou. Správní orgány podle stěžovatele postupovaly správně, pokud trvaly na úhradě ekologického poplatku, a pokud soud shledal pochybení v procesní rovině, kdy namísto zamítnutí žádosti bylo řízení zastaveno, jde o pochybení takové intenzity, že nemohlo vést ke zrušení

rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť pro žalobkyni jsou právní následky obou forem rozhodnutí totožné.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 2. 2012 navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná a stěžovateli uložena povinnost nahradit jí náklady řízení. Žalobkyně je přesvědčena o správném skutkovém i právním posouzení věci krajským soudem. Z žádného ustanovení zákona podle ní nevyplyvá, že by náležitostí přihlášky k registraci vozidla byl doklad o zaplacení ekologického poplatku, přičemž tuto skutečnost nelze překlenout účelovým výkladem zákona, jak činí stěžovatel. Podle žalobkyně je úprava § 37e zákona o odpadech nezávislá na úpravě zákona č. 56/2001 Sb., a správní orgán prvního stupně tak nebyl oprávněn zkoumat splnění v něm zakotvených podmínek. Ohradila se proti tvrzení stěžovatele, že uhrazení poplatku nelze vymáhat následně (po provedení registrace) a za nepřijatelné považuje jeho úvahy, že namísto zastavení řízení by bylo možno žádost zamítnout. Takový postup by byl podle žalobkyně v rozporu s rozhodnutím krajského soudu, který vyslovil, že uhrazení poplatku není třeba v rámci řízení o registraci vozidla prokazovat. Za zásah do principů právního státu pak označila přístup stěžovatele, který nerozlišuje mezi meritorním rozhodnutím věci a procesním rozhodnutím o zastavení řízení a navíc předjímá záměr vyřídit žádost žalobkyně negativně.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel namítal, že krajský soud věc posoudil právně formalisticky a aplikovaná ustanovení zákona interpretoval nesprávně. Uznal, že zákon č. 56/2001 Sb. žádným způsobem neupravuje problematiku úhrady ekologických poplatků podle § 37e zákona o odpadech, podle stěžovatele se nicméně jedná o poměrně obvyklou legislativní mezeru, která nic nemění na tom, že správní orgán na úseku registru vozidel musí postupovat tak, aby byla povinnost úhrady ekologického poplatku splněna. Pakliže by registraci provedl, aniž by byl ekologický poplatek uhrazen, postupoval by v rozporu se zákonem o odpadech.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[13] Podle § 6 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. „*každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, je povinen tato vozidla přiblížit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České*

pokračování

republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce, (dále jen „žadatel“). “Podle odst. 5 písm. d) a e) téhož ustanovení je žadatel povinen k přihlášce silničního motorového vozidla a přípojného vozidla k registraci mimo jiné přiložit „protokol o evidenční kontrole silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, nejedná-li se o nové vozidlo; doklad o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“ (podle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla).

[14] Podle § 37e odst. 1 zákona o odpadech „žadatel o registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 do registru silničních vozidel podle jiného právního předpisu (poznámka pod čarou odkazuje na § 4 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb.) je povinen zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Poplatek se platí při první registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 v České republice. Pokud je již vozidlo v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla.“ Konkrétní výše poplatku je stanovena v odst. 3 téhož ustanovení, přičemž tato je odvozena od emisních norem (standardů) Evropské unie, které vozidlo splňuje, a to tak, že „poplatek podle odstavce 1 je stanoven podle plnění mezních hodnot emisí ve výfukových plynech v souladu s právními předpisy Evropských společenství ve výši a) 3000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 2, b) 5000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 1, c) 10 000 Kč v případě nesplnění mezních hodnot emisí podle písmene a) nebo b).“

[15] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, že nezaplacení ekologického poplatku podle § 37e zákona o odpadech nelze považovat za podstatnou vadu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních motorových vozidel ve smyslu § 6 zákona č. 56/2001 Sb., která by bránila pokračovat v řízení a pro kterou by bylo třeba se žádostí věcně vůbec nezabývat a řízení bez dalšího zastavit.

[16] Požadavek na předložení dokladu o zaplacení ekologického poplatku není obsažen v § 6 zákona č. 56/2001 Sb., který toliko požaduje, aby žadatel k přihlášce vozidla k registraci přiložil doklad o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (tedy doklad o tzv. povinném ručení) a nejedná-li se o nové vozidlo, potom též protokol o evidenční kontrole vozidla a přípojného vozidla. Evidenční kontrola vozidla je přitom prováděná stanicí technické kontroly a spočívá v porovnání údajů v technickém průkazu a osvědčení o registraci vozidla (popř. osvědčení o technické způsobilosti vozidla) se skutečnými údaji a stavem vozidla (§ 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb.). Požadavek na předložení dokladu o zaplacení ekologického poplatku nelze dovozovat ani z § 5 odst. 1 a přílohy 1 prováděcí vyhlášky č. 243/2001 Sb., v níž je obsažen vzor přihlášky k registraci vozidla, jakož ani z obecných ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 2 téhož zákona a § 85 zákona č. 56/2001 Sb. Charakteristiku uhrazení ekologického poplatku jako zákonné náležitosti přihlášky k registraci vozidla pak nelze dovodit ani z vlastního § 37e zákona o odpadech. Toto ustanovení sice stanoví, že žadatel, který usiluje o registraci použitého vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb., je povinen zaplatit ekologický poplatek (poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků), přičemž poplatek se platí při první registraci použitého vozidla v České republice, resp. při jeho první přeregistraci, doklad o zaplacení poplatku však ani podle tohoto ustanovení nelze pojímat jako povinnou náležitost (přílohu) přihlášky k registraci vozidla, která by byla podmínkou jejího věcného posouzení.

[17] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“ Přihláška žalobkyně k registraci jejího silničního motorového vozidla totiž neobsahovala podstatnou vadu, která by bránila v něm pokračovat. Na podporu tohoto závěru lze poukázat na § 9 správního řádu, který jako primární účel správního

řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy „*rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*“ (srov. SKULOVÁ, S. a kol. *Správní právo procesní*. 1. vyd. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008. s. 197). Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat. O takový případ se však při neuhrazení ekologického poplatku nejedná.

[18] V této souvislosti lze dodat, že doklad o úhradě poplatku podle § 37e zákona o odpadech není součástí protokolu o evidenční kontrole, jak patrně dovozuje stěžovatel v napadeném rozhodnutí (s. 6, druhý odstavec zdola), když předmětem evidenční kontroly vozidla je jeho skutečný technický stav, jak bylo uvedeno výše v bodě 17. Ekologický poplatek pak nelze chápat ani jako správní poplatek ve smyslu zákona o správních poplatcích, jak stěžovatel dovozuje na jiném místě svého rozhodnutí (s. 7, třetí odstavec), neboť v jeho případě se nejedná o poplatek za správní řízení ani za zpoplatněný úkon správního úřadu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o správních poplatcích, a správní orgán prvního stupně tak nebyl oprávněn řízení zastavit ani podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu, resp. § 5 odst. 4 věta první zákona o správních poplatcích. Na druhou stranu však nelze ani tvrdit, jak činí žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti, že úprava § 37e zákona o odpadech je nezávislá na úpravě zákona č. 56/2001 Sb. a správní orgány nebyly vůbec oprávněny zkoumat, zda byl poplatek zaplacen, neboť § 37e zákona o odpadech na řízení o registraci použitého vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb. výslovně odkazuje.

[19] Nejvyšší správní soud – stejně jako krajský soud v napadeném rozsudku – zdůrazňuje, že předmětem posouzení v nyní projednávané věci nebyla otázka, zda zaplacení ekologického poplatku je či není podmínkou vlastní registrace silničního motorového vozidla, tedy vyhovění žádosti žalobkyně a zápisu jejího vozidla do registru silničních vozidel. Předmětem posouzení správními soudy bylo pouze a jen to, zda byl správní orgán prvního stupně oprávněn se žádostí žalobkyně o registraci vozidla věcně vůbec nezabývat a řízení bez dalšího zastavit. Zdejší soud přitom dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že nezaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech nelze považovat za podstatnou vadu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních motorových vozidel, pro kterou by nebylo možno pokračovat v řízení. Správní soudy v žádném případě nedospěly k závěru, že by nezaplacení ekologického poplatku nemělo bránit registraci vozidla, tedy že žádosti žalobkyně by co do věcného posouzení mělo být bez dalšího vyhověno, proti čemuž stěžovatel v kasační stížnosti brojí. Stejně tak nedospěly ani k závěru, že uhrazení poplatku není třeba v rámci řízení o registraci vozidla vůbec prokazovat, jak se domnívá žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti. Správní soudy dospěly pouze a jen k tomu, že správní orgány jsou povinny vést řízení o přihlášce k registraci vozidla a o této věcně rozhodnout i v případě, že současně s jejím podáním, resp. ani na základě výzvy k odstranění vad přihlášky není předložen doklad o zaplacení ekologického poplatku podle § 37e zákona o odpadech. Na výsledek vlastního (meritorního) řízení nemá závěr zaujatý správními soudy žádný vliv; tento zůstává otevřený.

[20] Lze dodat, že v nyní projednávané věci je potřeba věcného posouzení přihlášky žalobkyně k registraci jejího motorového vozidla o to markantnější, že skutečným předmětem sporu byla otázka, jaký vliv na povinnost uhradit poplatek podle § 37e zákona o odpadech má skutečnost, že žádost o registraci byla podána v návaznosti na změnu majetkových poměrů v důsledku fúze sloučením žalobkyně se zanikající obchodní společností THORN ELECTRIC a.s., se sídlem Jiráskovo náměstí č. 816/4, Plzeň, která byla původním vlastníkem vozidla, přičemž žalobkyně se jako nástupnická společnost stala jejím univerzálním právním nástupcem. Žalobkyně totiž v řízení opakovaně poukazovala na to, že vycházejíc z této skutečnosti fakticky zamýšlela u správního orgánu prvního stupně podat žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel ve smyslu

pokračování

§ 12 zákona č. 56/2001 Sb. a pouze nedopatřením podala přihlášku k nové registraci vozidla. Sám stěžovatel přitom v napadeném rozhodnutí, jakož i v řízení před krajským soudem uznal, že pokud by žalobkyně žádala toliko o zápis změn údajů v registru silničních vozidel, nebyla by úhrada ekologického poplatku požadována.

[21] Pokud se správní orgány s touto otázkou *de facto* meritorně vypořádaly závěrem, že právní nástupnictví z důvodu fúze nemá na povinnost zaplatit poplatek žádný vliv, zatížily svá rozhodnutí další nezákonností, neboť za situace, kdy řízení zastavily pro podstatné vady žádosti a touto se odmítly jakýmkoli způsobem věcně zabývat, nebyly vůbec oprávněny zkoumat (meritorní) otázku, jaký vliv má tato skutečnost na povinnost zaplatit ekologický poplatek. Jak na to přitom správně poukázal krajský soud v napadeném rozsudku, správní soudy se vzhledem k povaze napadeného rozhodnutí nemohly zabývat žalobními námitkami směřujícími do věci samé (tedy vlivem přechodu vlastnictví k předmětnému motorovému vozidlu v důsledku fúze na povinnost poplatek hradit), nýbrž byly povoleny přezkoumat pouze oprávněnost (procesního) výroku o zastavení řízení. Nad rámec potřebného odůvodnění lze nicméně konstatovat, že způsob, jakým se správní orgány s touto otázkou vypořádaly, vzbuzuje značné pochybnosti, neboť stěžovatel (přejímající vývody správního orgánu prvního stupně) v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že „*z důvodu fúze nastala u předmětného vozidla pouze změna údajů zapisovaných v registru silničních vozidel; vozidlo je vedeno se statusem „v převodu“*“ (s. 8, první odstavec shora).

[22] V této souvislosti lze pro úplnost poukázat ještě na další atribut, pro který nelze doklad o zaplacení ekologického poplatku pojmát jako povinnou náležitost přihlášky k registraci silničního motorového vozidla, nýbrž posouzení zákonné povinnosti zaplatit ekologický poplatek je třeba podrobit teprve jejímu věcnému posouzení. V řadě případů totiž nemusí být například z důvodu specifických technických vlastností přihlašovaného vozidla v prvotní fázi řízení zřejmé, zda vůbec a v jaké výši má být poplatek podle § 37e zákona o odpadech hrazen, když odst. 3 věta první tohoto ustanovení odvozuje výši poplatku od emisních norem (standardů) Evropské unie, přičemž v konkrétním případě nemusí být jednoznačné, zda vozidlo splňuje mezní hodnoty emisí ve výfukových plynech EURO 2 (poplatek 3000 Kč), EURO 1 (poplatek 5000 Kč) či zda nespĺňuje mezní hodnoty emisí ani EURO 2 ani EURO 1 (poplatek 10 000 Kč).

[23] Nejvyššímu správnímu soudu pak nezbyvá než označit za nepřijatelné, pokud stěžovatel při jednání před krajským soudem, a i přes poučení v napadeném rozsudku v kasační stížnosti opakovaně argumentuje, že zastavení řízení je ve své podstatě totéž, jako když dojde k zamítnutí žádosti; podle stěžovatele je totiž relevantní pouze to, že pro žalobkyni bude věc vyřízena negativně. Takové tvrzení je nejen předčasné, neboť v nyní projednávané věci je klíčovou otázkou věcného posouzení vliv přechodu vlastnictví k předmětnému motorovému vozidlu v důsledku fúze na povinnost poplatek zaplatit, jak bylo uvedeno výše, ale především signalizuje nedostatečné pochopení základních institutů správního řízení. Jak totiž trefně vyložil již krajský soud v napadeném rozsudku, zastavení řízení je konsekvencí toho, že pro určitou překážku (zde pro správními orgány konstatovanou podstatnou vadu žádosti) není v řízení vůbec možné pokračovat. Výsledkem věcného posouzení žádosti, k němuž byly správní orgány v nyní projednávané věci povinny, je naproti tomu rozhodnutí o předmětu řízení ve smyslu § 67 správního řádu, tedy rozhodnutí o meritu (podstatě, jádru) žádosti účastníka – ať již je toto rozhodnutí pozitivní (vyhovění žádosti) nebo negativní (zamítnutí žádosti).

[24] Podstatný rozdíl pak spočívá i v možnostech následné aplikace ustanovení o opravných prostředcích, když v případě zastavení řízení zákon například nepřipouští obnovu řízení podle § 100 správního řádu ani vydání nového rozhodnutí podle § 101 téhož zákona. Neudržitelný je proto rovněž názor stěžovatele prezentovaný v kasační stížnosti, totiž že je lhostejné, zda byla žádost žalobkyně zamítnuta či zda bylo řízení zastaveno, neboť proti oběma formám rozhodnutí

se žalobkyně může bránit právní cestou. Nejen totiž, že je v obou případech dán odlišný rozsah přezkumu správními soudy (viz výše v bodě 22), nýbrž rozdílné jsou i možnosti obrany prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení. Rozlišování mezi uvedenými dvěma způsoby rozhodnutí (zastavení řízení, aniž by se správní orgán žádosti vůbec věcně zabýval, oproti věcnému posouzení předmětu řízení a následnému vyhovění či zamítnutí žádosti) nelze v žádném případě charakterizovat jako akademickou otázku a výraz přepjatého právního formalismu, jak stěžovatel vytýká krajskému soudu; toto je právě naopak nutno vnímat jako jeden z elementárních prvků každodenní činnosti správních orgánů. Stejně tak je třeba odmítnout úvahy stěžovatele, že pochybení správních orgánů se vyznačovalo intenzitou, která nemohla vést ke zrušení jejich rozhodnutí, když právní následky obou forem rozhodnutí jsou totožné, spočívající v negativním vyřízení žádosti žalobkyně. Právní následky zastavení řízení bez posouzení předmětu věci na jedné straně a věcného rozhodnutí o žádosti žalobkyně na straně druhé jsou totiž diametrálně odlišné, jak bylo vysvětleno výše.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalovanému jako stěžovateli, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a to za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 2. 2012 – ve výši 2100 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Žalobkyně tedy má právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 2400 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 2400 Kč, tj. 504 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému jako stěžovateli, aby zaplatil žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 2904 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu